

JENS HENRIK JENSEN

TEMNÍ MUŽI

SÉRIE ~~OXEN~~ KNIHA DRUHÁ

Jens Henrik Jensen

TEMNÍ MUŽI

SÉRIE OXEN

KNIHA DRUHÁ

Copyright © Jens Henrik Jensen og Jp/politikens
Hus København 2012

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Magdalena Jírková, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-446-9 (pdf)

Jens Henrik Jensen

TEMNÍ MUŽI

SÉRIE OXEN

KNIHA DRUHÁ

Přeložila: Magdalena Jírková

1. kapitola

Krysa seděla na okraji měsíčního svitu, tlustá a důležitá. Její silueta se ostře rýsovala proti bledému kotouči na nebeské klenbě. Kolem se tyčily černé a zoubkované kulisy obklopující její svět.

Byly to obrovské borovice douglasky a spousta smrků sitek, vyrovnaných do řad. Směrem na východ se táhlo pásmo na zimu opadaných modřínů.

Krysa nehybně trůnila jako nějaký vládce a užívala si svou říši pod hvězdami. Zbědované postavě ležící opodál se neobtěžovala věnovat ani letmý pohled.

Oči se otvíraly nerady. Plul. Časem a prostorem. Schopnost okamžitě se zcela probrat, vzácné záchranné lano vytvořené během mnoha let v nebezpečných teritoriích, byla oslabená.

Ležel úplně tiše. Nechával své smysly nasávat tmu. Podíval se nahoru a uviděl ji, krysu.

Až když se pohnul a sláma zapraskala, zvíře změnilo svou pozici před měsícem, demonstrativně a našťavaně přelezlo trám a odkráčelo.

Krajina se koupala ve stříbře. Kam oko dohlédlo, byly vodní plochy a fontány. Byl zpět v carském Petrodvorci. Zvláštní, že to bylo tak...

Ztěžkla mu víčka, oči se zavřely.

Kdesi v podvědomí vnímal slabou vůni. Jasmíny a ranní sex...

Petrodvorec, ruské Versailles nedaleko Petrohradu. V srpnu. Slyšel její zvonivý smích. Prstýnky zářily. Mít je na prstech bylo tak nezvyklé. Birgitte v tenkých bavlněných šatech stojící proti světlu u Finského zálivu. „Dokud vás smrt nerozdělí.“

Otevřel oči a opřel se o loket.

Ano, támhle se krajinou táhl vodní kanál, byl tam nespočet jezírek a na několika místech vystříkovaly fontány čerstvé stříbro – ale...

Ztěžka dopadl zpět do slámy. Do nosu mu zavál slabý závan exkrementů. A fontány by přece měly být zlaté. Car by se nespokojil se stříbrem.

Prudce se posadil a vrátil do reality. V zadní stěně chybělo několik prken a do kůlny vál prudký vítr. Natáhl si kapuci spacího pytle a utáhl ji. Byla příšerná zima, někde kolem bodu mrazu. Chlad našťestí tlumil zápach.

U křoví napravo od kanálu rozpoznal skupinku pasoucích se ovcí. Byly to pochopitelně ony, kdo mu nadělaly do hnízda. Až na to byla hromada slámy suchá a pohodlná. Spal už na horších místech. Mnohem horších. Mnohem nebezpečnějších.

Po jeho levé straně, o pár set metrů dál, stál malý obílený dům. V řadě malých oken se svítilo, ale jinak nebyly vidět žádné známky života.

Petrohrad byl dávnou minulostí.

Znovu se zadíval do krajiny odhalené ve známém světle. Rybí farma v malé proláklině a jeho útočiště pod plechovou střechou byly současností. Šlo čistě jen o konstatování, bez trpkosti, bez čehokoliv jiného. Nacházel se uprostřed Jutska, kdesi mezi městečky Brande a Sdr. Felding. Kanál se nevléval do Finského zálivu, ale do říčky Skjern Å, a fontány nechrlily stříbro, ale pouze pstruhům okysličovaly vodu.

Včera přenocoval ve stodole nedaleko Nr. Snede a jen bozi věděli, kde bude spát zítra.

Došlo mu to až teď: Dnešní večer nebyl obyčejný. Byl to významný večer. Byla to chvíle, kdy člověk může provést zúčtování vlastní duše. Dělal to královna, dělal to premiér, a i on pocítil, že ho ten nápad zasáhl jako projektil.

Byl silvestr.

Na hodinkách stiskl tlačítko osvětlení. 23.57. Bylo mu jedno, jestli prospí přechod do nového roku, ale teď už byl stejně probuzený. Za necelé tři minuty se rozezní zvony na kodaňské radnici. Rozhlédl se kolem sebe. Bylo tady takové ticho, že by bylo slyšet spadnout i ovčí bobek.

V Birgittině rodině se do nového roku vždy vstupovalo skokem ze židlí a stoliček, přičemž se všichni drželi za ruce. V jeho rodině

neměli na podobné zvyky dost fantazie a odvahy. On a Birgitte se vždy domluvili na skoku. A několik let měli při skákání mezi sebou i Magnuse.

Přímo před kůlnou proletěl velký tvor. Zvuk byl tak typický, svištění křídel bojujících s odporem vzduchu. Sova letěla vstříc novému roku. Chtěla se posadit na větev a možná něco vyvrhnout, čímž by se dnešní noci nelišila od mnoha jiných.

A za okamžik zazní ve vysílání televize DR dívčí sbor a duchovní píseň ‚Vítej, roku Páně‘. Šampaňské, cinkající skleničky a marcipánové koláčky. Opilci, ohňostroj a pár hodin slavení. Chodíval tam. Až příliš často.

Půlnoc. Z okolních statků vypálili roje petard. Vybuchovaly ve výšce, zlatem a stříbrem vyšívaly noční oblohu a některé silné výbuchy tmě přehlušily. Nenáviděl ohňostroje.

S mírným údivem si všiml, že z malého obíleného stavení nikdo nevyšel, nikdo nechtěl pálit rakety k nebi. Určitě si připíjeli u majitele rybí farmy v teple. Možná také skákali do nového roku a drželi se za ruce?

Klesl zpět do měkké slámy a zavřel oči.

Měsíc už nezářil naplno. Částečně ho zakrývala vrstva mraků, a proto byla tma mnohem hustější než o půlnoci. To byla úplně první věc, které si všiml, když se znovu probudil a otevřel oči. Tentokrát se cítil naprosto bdělý. Spal lehce a neklidně, opět ho sužovaly staré hrůzy.

Instinktivně zmáčkl tlačítko na hodinkách. 02.43, nespál ani tři hodiny.

Stihl jen zaznamenat vypnutí motoru auta. Dvojice čelních světel zhasla a přestala svítit na pás malých borovic. Muselo ho probudit auto. Kdo přijel tak pozdě? Majitel rybí farmy i jeho manželka už šli spát. Dům měl potemnělá okna.

Potichu ležel a naslouchal. Krysa se vrátila na trám, tentokrát pouze jako nezřetelný stín. Tiše bouchly dveře od auta. Zaregistroval opatrné kroky ve štěrku za kůlnou a krátkou řadou vedle stojících dřevěných chatek.

Krysa se vyděšeně odplížila. Posadil se a zíral do tmy. Srdce mu začalo bít rychleji.

Nalevo od něj se objevily dva černé stíny. Pomalu se blížily k domu. Prostor osvětlovalo pouze jedno světlo, zářivka v polovině telefonního stožáru.

Z měsíce odplul mrak. Viděl, že jsou to dva muži. Jeden vysoký, druhý malý. Postupovali vpřed poněkud váhavě, jak to člověk dělá, když místo nezná.

Poslední metry k domu ušli velmi obezřetně. Jeden z nich vzal opatrně za kliku, druhý se díval do oken. Potom oba popošli k oknu hned vedle hlavních dveří. Krátce nato uslyšel slabou ránu. Pravděpodobně vyháčkovali západky a vyšší muž pomohl svému parťákovi do otevřeného okna. Po chvíli se dveře otevřely zevnitř a vysoký zmizel v domě.

Zanadával a na zlomek vteřiny se proklínal, že není uprostřed novoročního řádění na Radničním náměstí v Kodani.

Tohle byla hodně hloupá situace. Zatraceně překerní situace pro muže, který by nejraději byl neviditelný.

Rozepnul spací pytel, vylezl do slámy a pomalu vstal. Z domu nespouštěl oči. Zahlédl slabé světlo, pravděpodobně od baterek obou zlodějů.

Zaváhal. Když zůstane tiše stát, ukrytý pod stříškou, vnější hrozba zmizí sama od sebe. Muži najdou něco, co se dá ukrást, a zase klidně vycouvají, nasednou do auta a se svou kořistí zmizí ve tmě.

A nic se nestane, bude i nadále neviditelný. Ještě před svítáním chtěl s batohem na zádech pokračovat dál. Nikdo na světě se nedozví, že přespál v kupě slámy.

Automobil? Měl by... Kolem stříšky proklouzl k černé dodávce. Starý Fiat Ducato. Mezinárodní označení RO. Takže ti dva byli Rumuni. Ve statistice nebyli ani prvními východoevropskými lupiči, ani posledními. Občas podobné loupeže dopadly dost brutálně. V několika málo případech skončily i vraždou, vzpomínal si. Doufal, že...

Tiše stál ve tmě a snažil se tu představu zahnat. Nic se nestane, samozřejmě. Rumuni ukradnou plochou televizi, kvůli cennostem všechno trochu prohledají, potom se vyplíží ven a ujedou.

Právě ve chvíli, kdy se chtěl vrátit do kůlny, aby si sbalil spací pytel, se v domě rozsvítilo. Vzápětí se ozval hlasitý výkřik. Následoval další, spíše připomínající zaječení. Bolestí?

Rozběhl se. K domu se dostal během pár vteřin. Nejbližším oknem se podíval dovnitř. Na podlaze ležel starý šedovlasý muž v pyžamu a zvednutými pažemi si chránil obličej. Stihl jen zaregistrovat postavu v černém otočenou zády a ruku připravenou k úderu.

Rozrazil dveře a zařval. Několika skoky se dostal do obývacího pokoje, kde menší z mužů stál jako paralyzovaný. V ruce držel páčidlo a byl připravený starce na podlaze praštit. Vyšší muž stál vedle povaleného křesla.

Oběma se ve tváři zračilo překvapení, ale zachovali klid. Otočili se a spojili své síly proti němu. Menší vyštěkl na parťáka ostrý povel a postoupil o krok. Byl podsaditý a zdálo se, že rozhodně nebude váhat páčidlo použít.

Jednal automaticky. Skrývala se za tím léta tréninku a nemilosrdné reality. *Risk assessment*, posouzení rizika – nebo prostě a jednoduše dobře nacvičená schopnost bleskově zjistit, co je největším rizikem a to eliminovat jako první.

Kryl se před prvním tvrdým úderem páčidla. Padl na kolena a vykopnutím podrazil Rumunovi nohy. Ještě než jeho protivník dopadl na podlahu, pevně uchopil páčidlo a vykroutil mu ho z ruky. Ve stejném pohybu stihl páčidlo vši silou vrazit Rumunovi do kolenní česky.

Dřív, než uši rvoucí bolestivý křik naplnil malý obývací pokoj, vyskočil zase na nohy. Právě včas, aby odvrátil útok toho vyššího. Muž se na něho rozběhl hlavou napřed jako rozzuřený býk. Rychle uskočil a chytil ho za krk. V následujícím okamžiku vrazil Rumunovu hlavu do stěny vedle dveřní zárubně. Když jeho soupeř klesal k zemi, zabořil mu koleno do břicha a pustil ho.

Malý tloušťík se svíjel na podlaze, sténal a držel si rozmlácené koleno. Vyšší byl naprosto grogy a lapal po dechu, protože v plících neměl žádný kyslík.

Až teď mohl pozornost obrátit ke starci. Pořád ležel na zádech. U koutku úst měl krev, na čele šrám a držel se za levé

rameno. Aniž by cokoliv řekl, opatrně starce odtáhl do rohu, pryč z bojiště.

Potom se vrátil k vyššímu muži, jenž se pořád snažil nabrat vzduch do plic. Prohledal mu kapsy a v jedné, která byla na zip, našel cestovní pas. Stejný manévr provedl i u druhého. I když se zdálo, že tlouštíček je kvůli silným bolestem vyřazen z boje, levou rukou mu nasadil kravatu a pravou ho prohledal. Po chvíli našel ve vnitřní kapse kožené bundy další pas.

Oba pasy si prohlédl, než je strčil do kapsy u své bundy. Potom mávl směrem ke dveřím.

Vysoký muž pomalu vstal. Z obočí, roztrženého při nárazu do stěny, mu přes tvář stékala krev. Pořád ztěžka dýchal, ale pomalu začínal získávat kontrolu nad vlastním tělem.

Tiše ukázal na druhého Rumuna a naznačil, aby dlouhán svému partákovi pomohl na nohy a pak oba vypadli.

Pořád stál uprostřed obývacího pokoje, nepronесl jediné slovo a sledoval dvě žalostné zlodějské trosky.

Uplynulo několik minut, než se vysokému podařilo malého zvednout, aby se mohli vypořádat do tmy ke svému autu.

Popošel do otevřených dveří a pozoroval je. Trvalo dlouho, než slyšel vůz startovat a spatřil světelné kužely od předních reflektorů. Otočili se za chatkami a konečně odjeli po dlouhé šterkové cestě.

Na rameni ucítil ruku a obrátil se. Starci se podařilo dostat na nohy. Muž v pružovaném pyžamu se široce usmíval a děkoval:

„Děkuji, příteli. Netuším, kdo sakra jste a kde jste se tady tak najednou vzal, ale zachránil jste mě. Díky!“

Stařec napřáhl ruku. Stiskl mu ji, krátce pokývl a usmál se. Stále nic neříkal. Dostal se přesně do situace, které se chtěl za všechno na světě vyhnout.

„Pojďte dál, pojďte.“ Stařec ho zatahal za rukáv. „Posaďte se, můžu vám něco nabídnout? Je přece pořád silvestr. Pivo? Pivo nikdy neublíží. Momentik.“

Muž zmizel. Určitě do kuchyně. Znovu si prostudoval oba pasy a rychle je vsunul zpátky do kapsy. Slyšel otevírat lednicičku a pak puštěnou vodu. Stařec se vrátil. Už si opláchl krev z obličeje. Na konferenční stůl postavil dvě láhve piva.

„Mimochodem, jmenuju se Johannes. Můžete mě oslovovat ‚Rybo‘, tak mi říkají všichni.“

Stařec kývl směrem k venkovním rybníkům a podruhé napřáhl ruku.

„Teď mi řekněte, jak se to celé seběhlo? Jak se jmenujete? Kdo jste?“

Stárnoucí majitel rybí farmy z něj nespouštěl pohled. Podával mu pivo.

Pokrčil rameny a omluvně rozhodil paže.

„*Sorry, I don't... Dragos... My name is Dragos. Adrian Dragos.*“

„*Ach, yes, from where?*“

Ve starcově otázce vycítil jistou úlevu, možná protože konečně pochopil, proč nečekaný host mlčí.

„*Romania. I am from Romania.*“

„*Thank you very much,*“ poděkoval stařec se silným přízvukem. Zároveň pozvedl láhev a opět se zeširoka usmál, čímž odhalil zažloutlé zuby.

„*And happy New Year, Mr. Dragos.*“

2. kapitola

Bílá, květy ozdobená loď byla vytažena ven a připravena na spuštění na jezero. Byl krásný letní den, vál mírný větřík a nebe bylo bez mráčku.

Člověk by si mohl myslet, že by neměla vyplouvat z přístavu Smrti. Bylo velkou chybou tohle místo takhle nazývat.

Kapitán chtěl okamžitě nasadit kurs na jih, nejprve chvíli podél břehu fjordu, proplout zdymadlem ve Hvide Sande do Severního moře a pokračovat dál na velké oceány. Pojmenování lodi po známém objeviteli mu pravděpodobně dodá velkou odvahu při vzdálených dobrodružstvích.

Sama pocházela z rybářské rodiny v Thyborønu. Možná proto se držela své představy, že rakev je loď a smrt novou plavbou do neznáma.

Čas rychle ubíhal. Už tři roky pracovala v hospici Anker Fjord. Přivedl ji tam televizní dokumentární cyklus o posledních měsících dvou mužů. Tři roky, a za tu dobu odplulo z přístavu Živých hodně lodí. Celá filozofie a každodenní práce s umírajícími přinášely hluboký respekt k životu samému, včetně odplutých námořních mil. Usnadňovat přechod slabým dávalo větší smysl než cokoli jiného.

*Podívej, slunce vychází z mořského klína,
vzduch i vlny planou v ohni a září.
Jaký blažený jásot, a přesto vše utichá,
když světlo dopadá na pobřeží.*

Zesnulý si pochopitelně vybral, co mu mají zahrát. Vitus Sander chtěl plout vstříc slunci. Pousmála se. Byl pojmenován po Vitu Beringovi, Dánovi, po němž se jmenoval průliv mezi Sibiří a Aljaškou.

Vitu Sanderovi, bohatému majiteli elektronického koncernu, pochopitelně ubývaly síly, ale v posledních dnech si nemohla nevšimnout změny. Krácel k břehu vzprímenější než dřív, nabral sil.

Dožil se šedesáti sedmi let. Narodil v Hjørringu. Většinu života strávil v Kodani, kde měl koncertní sídlo. Rakovina plic.

Manželku ztratil před třemi lety. Pohledem klouzala po hostech ve vstupní hale. Táhle stáli vedle sebe syn a dcera, o kousek dál vnučka, která dědečka věrně navštěvovala a několikrát zde i přespala. Studentka kodaňské univerzity, dlouhé světlé vlasy a neobyčejně krásná dívka.

Jedna věc byla zvláštní. Člověk, který s Vitem Sanderem trávil poslední dobou nejvíce času, tady nebyl. Šlo o sympatického mladšího muže v křiklavém oblečení a bílých teniskách, vždy v bílých teniskách. Vitus Sander ho označoval za ‚dobrého přítele‘. Ale dobří přátelé se chodí rozloučit...

S mocným majitelem koncertu měla bližší vztah než s většinou ostatních. Dokonce ji dvakrát pozval na procházku. Seděli na lavičce a dívali se na fjord. Nechtěl mluvit o sobě, jen ji poslouchat, jak ona vypráví o svém životě, o dospívání na pobřeží. Chtěl znát její názor na poslední plavbu.

Člověk nemusel být rybářskou dcerkou z Thyborønu s citem pro stav mysli zakořeněným ve své DNA, aby rozpoznal černé mraky, které čas od času zasáhly Vita Sander. Na konci doby strávené na zemi to ale bylo naprosto přirozené.

Usmívající se muž s bílými teniskami měl příznivý vliv. Několik dní po jeho návštěvě míval Vitus Sander lepší náladu. Jako by bílé tenisky, které se ve skutečnosti jmenovaly Rasmus, byly potulným knězem, jenž přijímá zpověď a uděluje rozhřešení.

*Podívej, když slunce znovu vychází nad moře,
stíny všech mrtvých navždy odlétají.
Ó, blažené potěšení, vítězný jásote:
světlo tiše ozařuje živých pobřeží.*

Jemný a mocný muž jí bude chybět. Už zítra se nastěhuje někdo nový, bývalý tesařský mistr z Randersu.

Tou dobou už bude Vitus Sander pravděpodobně směřovat k Biskajskému zálivu.

3. kapitola

Strach, který mu právě teď svíral žaludek, byl v ostrém kontrastu s poklidným okolím. Odtud shora, z lavičky na vysokých hradbách, vypadal Nyborg jako příjemné místo.

Seděl na své oblíbené lavičce na Královnině baště, mezi vodárenskou věží a čtyřmi červenými kanóny ráže osmnáct liber. Dole se táhl mohutný a široký vodní příkop, na jehož hraně stálo několik zahradních chatek. Když se otočil a podíval za sebe, naskytl se mu ten nejkrásnější výhled na město, které si tolik zamiloval.

Kolem něj se všechno zelenalo. Už to nebyla jemná zeleň jako na začátku jara, barvy ztmavly, jak to bylo obvyklé v červenci, kdy příroda už ztratila trochu ze své křehkosti.

Opřel se a zavřel oči. Slunce mu teple svítilo do tváře, ale nevnímal to. Strachem se stával zimomřivým. Strach? V životě už se bál mnohokrát, kdo také ne. Ale ne takhle. Nemíval tyhle vše stravující obavy, které právě teď hrozily, že přejdou v paniku a ochromí ho.

Kdyby dokázal předvídat důsledky svých činů, dnes by nebyl v téhle situaci. Jen by si tady seděl a užíval slunce. Ale už bylo pozdě. Příliš pozdě to vrátit.

Sklopil zrak a prohlížel si tkaničky na svých bílých teniskách Converse All-Stars. Uvnitř bot zahýbal prsty na nohou, aby se ujistil, že má ještě pořád kontrolu nad vlastním centrálním nervovým systémem. V teniskách Converse chodil od studia na univerzitě. Vždy bílé, vždy model s vysokým kotníkem. Jako by slyšel svou milovanou tetu, která ignoruje jeho věk třiceti osmi let a akademické vzdělání a říká: „Neměl bys už začít chodit v něčem jiném, než v těch teniskách, kamaráde?“

Existovalo tolik věcí, které v životě všechno držely na správném místě. Bílé conversky byly jen jednou z nich.

Ledová vrstva obav sem, na vysoké hradby, nepatřila. Copak

ho zmrazila přítomnost smrti, jež uvnitř jeho těla vytvořila první ledový blok a strachu pootevřela dveře?

Různí lidé s rozdílnými životy shromáždění na jednom místě u fjordu, kteří čekali na posledním nádraží, kde se vydával pouze jeden druh jízenek.

Právě teď byl příliš vydešený na to, aby dokázal dojít k rozumnému závěru, jak vypadají jeho vlastní šance. Jestli někdo v tomhle městě věděl, jak sázet, pak to byl on. Nyní byl ale ochromen.

Strčil ruku do kapsy saka a zašátral. Svazek s patnácti tisíci dánských korun tam pořád byl a čekal.

Deset sázenek s matematickými výpočty na středeční tah severské hry Lotto, přibližně stejný počet na sobotní tah dánské verze a řada sázek na fotbalové zápasy tohoto týdne. Vždy s vysokými kursy. Vždy tři zápasy vsazené na konečný výsledek bez možnosti snížení rizika.

Fotbal byl jeho velkou vášní, ale strach zastínil obvyklé uspokojení z průzkumu šancí a hledání vhodných zápasů se správnými kursy. Takhle to cítil už dlouho.

Podlamovalo se mu koleno, třásl se celou cestu z hradeb až do supermarketu Kvickly.

Dívka za pultem se stydlivě pousmála, a když k ní posunoval hromádku sázenek, důvěrně na něho kývla.

Sázel na čtyřech různých místech ve městě, v různých dnech týdne, vše v zájmu diskrétnosti. Chtěl jít pěšky až na nádraží a posledních sedm tisíc korun vsadit u společností Oddset a Lotto.

Byla to jeho poslední snaha. Bohyni štěstí nikdy zblízka neviděl. Teď ji potřeboval víc, než kdy jindy v životě.

4. kapitola

Obrovská borovice zůstala chvíli nerozhodně stát a ve výškách mávala rozčepýřenou korunou. Potom se musela vzdát. Padala jako věž, jejíž základy byly vyhozeny do vzduchu. Nejprve pomalu, potom nabírala rychlost. Dopadla do lesního porostu a vzápětí se zvedl oblak prachu.

Spokojeně konstatoval, že obrovský kmen dopadl přesně tam, kam předpovídal. Teď ji musel odvětvit, ale nejdřív si chtěl udělat přestávku. Vypnul motorovou pilu a sundal si přilbu.

Letokruhy na pařezu byly imponujícím rodokmenem. Kruh za kruhem vyprávěly o uplynulém času. Rýsoval se zde rok za rokem. Zdálo se nesmyslné strom porážet. Ale jestli se něco naučil během doby, kdy sám nabíral rok po roce, bylo to jediné – mnoho věcí často žádný smysl nedává. Dokonce i ti největší a nejlepší padají, i sbírka letokruhů nejmenších a nevinných bývá brutálně přerušena.

Neexistovalo žádné spravedlivé vyúčtování pečlivě vystavené Nejvyšším účetním. Existovaly pouze náhody.

Sedl si a z malého batohu, který si každý den bral s sebou do lesa, vytáhl krabičku se svačinou a termosku. Zakousl se do chleba s jádrovou paštikou a nalil si kouřící kávu. Do obličeje ho hřálo slunce. Ticho narušovala jen lesní sojka.

Opět se zadíval na mocný pařez. Čas byl zvláštní veličinou... U katastrálního čísla rodinného domu nebyl čas důležitý. Za jiných okolností mohlo příliš málo času znamenat zásadní riziko, přebytek času zase mohl vést k nepozornosti, což bylo také nebezpečné.

V posledních letech na čas nezáleželo. Neexistující veličina, která i přesto za každých dokončených dvanáct měsíců navázala další letokruh na ten uplynulý.

Právě teď neměl o čas žádnou představu. Měl přestávku. Jestli je devět nebo pět hodin, nebylo podstatné. Jestli je pondělí nebo

sobota, nebylo důležité. Kdyby nebylo známek změn podle ročního období, na nichž mu velmi záleželo, nebyl by relevantní ani kalendářní měsíc.

Ale byl červenec a léto v plném proudu. Uběhlo už půlroku od chvíle, kdy se náhodou seznámil s Johannesem Ottesenem. Nebo prostě ‚Rybou‘, jak chtěl být stařec nejraději oslovován, protože ‚tak mu říkali všichni‘.

Stále se dalo probírat, jestli je řeč o tom být ve špatnou chvíli na špatném místě, nebo jestli jde o pravý opak, ale když na silvestra přišel Johannesi Rybovi na pomoc, otevřely se tím v jeho životě nové dveře. Proto se po okresních silnicích nevydal dál. Proto teď seděl tady.

Rybovi bylo sedmdesát čtyři let. Byl příliš starý, příliš sedřený a příliš sužovaný dnou na to, aby se mohl starat o svou malou rybí farmu. Byl ale zvyklý pracovat, aby se uživil.

Už o silvestrovské noci mu Ryba lámanou angličtinou nabídl, aby u něho pár dní zůstal. Dostane najíst, teplé místo na spaní a na rybí farmě může přiložit ruku k dílu. A tak se také stalo.

Po dvou týdnech se nastěhoval do ruiny domku pro pomocný personál. Provedl nezbytné úpravy, aby se domek stal obyvatelným. Ryba tvrdil, že domek byl prázdný třináct let, od chvíle, kdy musel propustit svého pomocníka, protože na dva platy farma nevydělala.

Domek stál na mýtině nedaleko šterkové cesty, půl kilometru od farmy. Zpředu byl obklopen listnatým hájem, zatímco za ním začínala velká plantáž jehličnanů. Domek před mnoha lety Ryba sám postavil z hladkých betonových bloků. Obývací pokoj, kuchyně, vzadu toaleta a nahoře ložnice a komora. Střecha byla z rozpada-jících se eternitových desek, posetá velkými polštáři mechu.

Každý den vstával v šest hodin ráno a postaral se o duhové pstruhy v nádržích. Zbývající čas trávil prací v lese. Ryba svůj les dlouhé roky zanedbával. Bylo tam práce nejméně na rok. Jak dlouho zůstane u starého přátelského muže, netušil, ale...

Jeho myšlenky přerušil zvuk motoru ozývající se ze šterkové cesty. Soustředěně sledoval místo mezi stromy, kde se za okamžik automobil objeví. Natáhl se po zbrani, spolehlivé pistoli zvané Neuhausen, kterou měl vždy s plným zásobníkem po ruce.

Vůz už bylo vidět. Byl červený. Byl to jen Ryba ve svém starém pickupu. Na chvíli zaváhal, protože vedle Ryby seděl nějaký muž. Nakonec přece jen pistoli strčil do batohu, ale pravou ruku nechal spočívat nedaleko pažby. Ryba býval vždy sám.

„Támhle sedí, šikula. Určitě má přestávku na oběd. Zaslouží si ji. Dře jako kůň. Zrovna odvětvil tu starou borovici.“

Johannes Ryba pustil jednou rukou volant, aby ukázal na osamělou postavu sedící v otevřeném lese na pařezu.

„Jakže se vlastně jmenuje?“ zeptal se muž na sedadle spolujezdce.

„Dragos... No, na křestní se mě neptej, to už jsem zapomněl.“

„Dragos? A říkal jsi Rumun?“

„Jo.“

„Jako Drákula.“

„Proč tě to napadlo?“

„Protože, Rybo, Drákula byl taky z Rumunska. To ještě vím. Dragos nebo Drákula.“

„Říkám ti, Bette, Dragos je v pohodě.“

„Co je zač a kde se tady vzal?“

„Prostě Rumun s motorovou pilou.“

Johannes Ryba zaváhal. Přibrzdil a pomalu kličkoval mezi pařezy. Pak se opatrně ozval:

„Dokážeš udržet tajemství, Bette Mathiessene?“

Korpulentní muž po jeho boku, obrovský skoro jako nějaký japonský zápasník, který má při boji oblečenou bílou plenu, dokázal stěží udržet v klidu svůj penis, zhluboka povzdechl:

„Jo, jasně, to přece víš.“

„Dragos mi vlastně zachránil život. Ale nesmíš o tom nikde mluvit. Nechci, aby se to někdo dozvěděl. A on taky ne.“

Mathiessen líně potřásl hlavou.

„Podívej, byl silvestr... Už jsem dávno ležel v posteli. Znáš to, byl jsem sám jako vždycky...“

Když Johannes Ryba dokončil své dramatické vyprávění, otočil klíčkem. Poslední úsek museli ujít pěšky.

„Zatracená práce,“ odfrkl Mathiessen. „Krucipísek. Jeden chlap? A banditi dostali na prdel?“

Ryba přikývl a vystoupil.

„A od té doby je tady?“

Ryba znovu přikývl a Mathiessen za hlasitého skřípění podvozku vyprostil své tělo ze sedadla.

„Copak nemá ženu a děti? Nejezdí za někým? Co dělá, když má volno? Hergot, má culík.“ Mathiessen si pečlivě prohlížel postavu na pařezu.

„Volno? Nikdy si nebere volno,“ zachechtal se Ryba. „Ptal jsem se ho, jestli se mnou nechce jet do Brande nebo do Herningu, ale ne. Dokonce ani do Skarrildu... Nejradši je pořád tady. Obstarávám mu nákupy. Ne, vlastně když se zamyslím, tak měl tři dny volna. Jednou si půjčil moje auto. Musel si nakoupit nějaké věci do domku. V těch druhých dvou případech jsem ho odvezl i s jednou z mých starých kánoí do Brande a pak vyzvedl v Sdr. Feldingu. Říká, že se rád plaví po řece. A taky rád rybaří. A ne, žádná manželka a děti, vyprávěl mi to. Pojd', Bette, jdeme ho pozdravit. Neboj, nekouše.“

„*Hello, Dragos! How are you?*“ Ryba zvedl ruku a zamával.

Muž klopýtající za Rybou byl tak velký a tlustý, až připomínal vzducholoď Zepelín s nohama. Zdálo se, že si krátkou procházku nerovným terénem zrovna neužívá.

Ruku, kterou držel na batohu poblíž pistole, si už dávno přitáhl k tělu. Rybův kamarád byl neškodný v celé své síle. Štvalo ho ale, že se zřejmě bude muset s příchozím pozdravit. Za ideálního stavu tam byli pouze Ryba a on a nikdo další o jeho existenci v podobě pomocníka starého majitele rybí farmy nevěděl. A Ryba teď s sebou přitáhl zpocenou horu masa.

Zvedl ruku a oplatil Rybovi pozdrav. Před pár minutami tady panovalo nádherné ticho. Teď musel vytáhnout svůj nejlepší rumunský přízvuk. Ne snad že by mu to dělalo problémy, už si na něj zvykal. Prostě chtěl mít jen svůj klid.

„*Hello, Dragos, meet my good friend, Mathiessen.*“

Usmál se a pokývl obrovskému muži.

„*Beer?*“ zeptal se host, zabořil ruce do kapes a vytáhl několik plechovek piva.

„*No, thanks.*“

Zavrtěl hlavou. V tuhle denní hodinu alkohol oslaboval smysly a svaly.

Johannes Ryba podupával, jak mívával ve zvyku, když hledal správná slova a pouštěl se do sofistikovanějších rozhovorů s více než dvěma, třemi větami.

„*You see, Dragos, I am going to Brugsen... To buy things... Do you want anything?*“

Pomalů přikývl. Ano, vlastně toho potřeboval spoustu. A bylo lepší, aby se domluvili hned, než aby přišel otravovat do domku. Neměl rád, když se Ryba pohyboval kolem domku pro pomocníka. Ne snad, že by v tom příjemném muži bylo nějaké zlo, ale v domku bylo plno věcí, u nichž nechtěl, aby do nich stařec strkal nos. Proto ho nikdy nepozval přes práh.

5. kapitola

Posvátná hrůza. To byl pocit, který se ho zmocnil pokaždé, když se blížil ke zdejšímu majestátnímu hradu.

Nešlo o to, že by stará středověká stavba působila pitoreskně nebo díky střílnám, branám, věžím a věžičkám dramaticky. Kdysi hrad samozřejmě býval součástí opevnění, ale dnes to byla jen obrovská cihlová budova.

To, co ho opravdu zasáhlo, byla historie hradu. Jako chlapec narozený v Nyborgu byl hrdý na to, že v minulosti jeho město bývalo dánským královským městem. Nyborg byl místem, kde se nacházela moc. Mnoha obyvatelům Kodaně by neuškodilo, kdyby se o tom trochu poučili. Platilo to vlastně i na Juty. Valná většina totiž pouze věděla, že v Nyborgu stojí známé vězení, což byla škoda a ostuda.

Nespočetněkrát navštívil hrad v centru města. Nejprve s rodiči jako dítě, později v dospělém věku a nyní jako otec rodiny držící za ruce své dvě děti. Měly se poučit o velkých časech Nyborgu, kdy tady sídlil král a rokoval zde Dánský dvůr složený z největších a nejvlivnějších mužů království, kteří se scházeli, aby vyřešili důležité události a udrželi krále na uzdě. Nebo královnu, když na to přišlo. Markéta I. byla možná panovnicí, jež se rozšiřováním a provedenými změnami na hradě Nyborg zapsala nejvíc.

Sice dokončil pouze devátou třídu základní školy, ale nyní se po této součásti dánské historie potuloval mezi monarchy jako mezi sobě rovnými.

Nikdy by nevěřil, že se stane jedním z těch, kdo v noci hlídají místní kulturní poklad.

Zaparkoval dole u radnice, zamkl auto a vydal se nahoru k hradu, aby splnil svou obchůzku. Čtvrtým rokem byl zaměstnaný u společnosti Nyborg Security.

Služba na hradu se týkala pouze toho, co se v odborném slangu označovalo za „zajišťovací obhlídku“, což znamenalo kontrolu

vnějších fyzických hranic dané lokality. Obhlídka zahrnovala kontrolu všech dveří a člověk musel zároveň poctivě prohlédnout okna a všechno ostatní. V praxi tam spadala administrativní budova, kde seděli zaměstnanci muzea, kavárna a vlastní vchod do hradu – široká vrata u schodiště. Když přecházel most, měl na-levo knihovnu, kterou musel zkontrolovat na zpáteční cestě.

Červenec dokázal být zrádný. Pozdě odpoledne se počasí změnilo. Většina večera prapršela a teď začínalo opět kapat. Nebyl vidět ani měsíc, ani hvězdy. Oblaka nad jeho hlavou byla určité modročerná a těžká, ale tady, uprostřed města bylo vždy světlo od pouličních lamp a několika málo oken, za nimiž lidé bděli, místo aby leželi v posteli.

Pod jeho pevnými botami zavrzal štěrky. Právě se podíval na hodinky. Na vteřinu přesně dodržoval časový harmonogram. Vždy ho dodržoval.

Když poprvé zvedl oči a pohledem přejel přes velkou hradní budovu, okamžitě si toho všiml. Něco tam nahoře bylo jinak než obvykle.

Hradní fasádu osvětlovalo několik malých reflektorů. I přesto dokázal zahlédnout slabý světelný kužel v jednom z vysokých oken prostřední místnosti druhého podlaží, v sále Dánského dvora. Mohlo se stát, že někdo zapomněl zhasnout, ale v takovém případě by záře byla mnohem silnější.

Mohl to být lupič s baterkou?

Srdce mu začalo prudce bít. Pospíšil si k budově. Ted' by se hodil pes, ale jako strážný se psem nikdy nepracoval. Vyšel po schodech. Něco bylo úplně špatně. Dveře byly pootevřené.

Opatrně do nich strčil, jen tolik, aby se jimi dokázal protáhnout. Mohl okamžitě přivolat kolegy i policii, ale nejprve se chtěl zorientovat. Když byl zaměstnaný tři měsíce, zažil černou noc. Během obhlídky jedné továrny zavolal policii. Když ochránci pořádku dorazili a při vloupání nachytali dva chlapce ve věku jedenácti a dvanácti let, cítil se trapně až do morku kostí. Podobnou začátečnickou chybu už nezopakuje.

Interiéry hradu znal natolik dobře, že nechal baterku na opasku. Světelný paprsek by ho prozradil.

Nevěnoval pozornost dvěma vycíděným rytířským brněním nalevo od vchodu. A projednou, výjimečně, ani dramatickým scénám na obrovských obrazech ve velkém rytířském sálu Kristiána III., do něhož se přímo vcházelo.

Po dlažbě opatrně přešel do další místnosti.

Světlo přicházelo ze sálu Dánského dvora, přesně, jak předpokládal. Vstoupil dovnitř a přitiskl se co nejtěsněji k silné zdi. Na druhé straně místnosti stál trůn z tmavého dřeva. V sále bylo i několik stolů a židlí a pár malých dřevěných pultíků s informacemi o historii sálu.

Nástěnný ornament, který se skládal pouze ze symetrických černobílých kostek, byl slabě osvětlen. Ze své pozice u dveří pořád neviděl, odkud světlo přichází. Udělal několik kroků dál do místnosti. A zjistil, o co jde.

První, co spatřil, byly bílé tenisky. Nebo přesněji řečeno boty na basketbal. Podobné nosil jeho syn v létě.

Světelný kužel vycházel z baterky, která ležela na podlaze, o pár metrů dál napravo. Opírala se o nohu povalené židle a svítila šikmo vzhůru. Světlo ozařovalo bílé boty a okno.

Okamžitě vytáhl vlastní baterku a rozsvítil ji. Ležela tam postava. Bez známek života. Na zádech. Nechal světlo dopadnout na tvář. Šlo o muže. Zalitého krví. Byl to příšerný pohled. Uprostřed čela měl kulatou krvavou skvrnu a jeden oční důlek se proměnil na odpornou směs krve a tkáně. Na podlaze se vytvořila velká, tmavá a zářící kaluž krve.

Tělo. Muž. Ne prostě zastřelený. Ne. Střelený doprostřed čela a levého oka. Podobné rány nebyly náhodné, šlo o očividnou pravdu. Přesně uprostřed srdce hradu.

Zalupal po dechu. Napětí bylo tak vysoké a dech zadržoval příliš dlouho.

Co teď? Snažil se zachovat rozvahu. Vzpomenout si, co se naučil. Nemocné nebo zraněné musel člověk nejdříve zkontrolovat. Dal se nahmatat tep, dýchali? Potom je položit na bok nebo zahájit resuscitaci.

Při nálezu těla přesně naopak. Oběť jasné vraždy. Cítil, jak se mu kroutí žaludek a nakyslý obsah je tlačěn vzhůru. Ustoupil

o pár kroků, spolkl, co měl v ústech a vytáhl svůj mobilní telefon. Vytočil 112.

Když muži na policejní centrále v Odense předal potřebné informace, zavěsil telefon opět na opasek a opatrně vycouval. Každý hlupák věděl, že se nemá produčirovat po místě činu. A tohle přece bylo místo činu.

Ani ve své nejdivočejší fantazii by si nedokázal představit něco tak šíleného jako novodobý zločin na starém hradě v Nyborgu. A už vůbec ne sebe v roli prvního svědka na místě.

Znovu přešel světlem své baterky po podlaze. Ta myšlenka mu nedoprávala klidu, na obličejích mrtvého bylo cosi velmi povědomého. Sebral odvahu. Opět ušel pár kroků dopředu a ještě posvítil na rozbitý obličej.

Zatracená práce... Byl to muzejní kurátor, nebo ne? Žaludek vyslal do krku novou dávku. Ano... Byl si jistý. Malte Bulbjerg, tak se jmenoval. Příjemný mladík, ve městě známá tvář. Zavražděný v nejvýznamnější svatyni na vlastním pracovišti. To bylo šílené.

Ted' ho bude vyslýchat policie. Určitě několikrát. Znovu a pořád dokola. Mohlo by ho čekat několik zajímavých hodin nebo dní. Všechno si musí sám pro sebe ještě zopakovat, vzpomenout si na každý detail, aby mohl odpovídat co nejlépe. A čas, časové údaje jsou vždy důležité. Posvítil si na hodinky. Bylo 01.25.

6. kapitola

Alarm se rozezněl v 01.25. Okamžitě se v posteli posadil, stiskl tlačítko na hodinkách, skočil na podlahu a rozrazil dveře od skříně.

Uvnitř starého šatníku černobíle zářily dvě velké ploché obrazovky. Obě byly rozděleny na šest polí, z nichž každé představovalo záběry z jedné kamery.

Siréna plnila místnost hvízdavým, ale tlumeným jekotem. Na displeji zjistil, že alarm spustila kamera číslo 7. Jednou klikl myši připojenou k počítači na nejspodnější polici v šatníku. Alarm ztlchl a on se mohl soustředit. Promnul si oči a pečlivě studoval sedmičku.

Kamera byla připevněna na rozložené borovici kleči, vlevo od domu, nedaleko stezky, jež se táhla přes celou plantáž. Černobílé nahrávky s infračerveným světlem byly velmi jasné, ale ne příliš ostré. Zahlédl to na monitoru úplně vpravo – zadek srnce.

Nebylo o čem pochybovat. Zadní partii s bílým polem znal velmi dobře. Rozhodně to nebylo poprvé, co sedmička spustila falešný poplach, ale nemohl její umístění změnit, protože stezku chtěl mít pokrytou. Pokud by se totiž někdo chtěl pod záštitou tmy proplížit k jeho domu, stezka byla pro tento účel perfektní.

Dokonce ani zatracený mravenec v maskovacím hábitu by tudy neproklouzl. Kolem svého domku vybudoval *full perimeter safety zone*.

Po mnoha letech, kdy angličtina často bývala jeho pracovním jazykem, existovaly odborné výrazy, které si už skoro dánsky nepamatoval, ale zařízení bylo jednoduché: dvanáct bezpečnostních kamer tvořilo nepřerušovaný monitorovací okruh kolem celého domu v rádiu od sto pěti do sto deseti metrů, což mu dávalo dost času na případné zareagování.

Pečlivě prohlížel každý sledovaný úsek, ale v noční temnotě se nerýsovalo nic nebezpečného. I srnec už odskákal ze záběru

sedmičky. V rychlosti zkontroloval počítač. Měl tam jednu automatickou upomínku. Měl si pamatovat, že zítra je osmnáctého. Dobře to věděl. Udělá, co musí, když už z postele jednou vylezl.

Sledovací vybavení, jež zaplnilo celý šatník, koupil ve specializovaném obchodě ve Vejle. Po několika týdnech práce u Ryby si vzal den volna a pod záminkou, že potřebuje nakoupit pár věcí do domku, mu bylo dovoleno půjčit si starcovo auto.

Zabouchl dveře a sedl si na okraj postele. Váhal, jestli se má snažit znovu usnout, nebo prostě kapitulovat a vstát.

Pomalu se vracelo známých Sedm. Jeho vlastní malá řada nočních můr, které ho na přeskáčku rvaly na kusy a v podvědomí nechávaly napospas supům. Krátce před tím, než srnec spustil alarm a zachránil ho, si s ním začal pohrávat Kraví muž.

Kraví muž vždy pomalu vycházel z mlhy u řeky a vesnicí, jež se skládala z ruin a shořelých domů, za sebou vedl po hlavní ulici krávu. Stařec měl důvěryhodný a vrásčitý obličej a blížil se čím dál tím víc. Měl namířeno k jedinému nepoškozenému domu.

Pamatoval si to, jako by to bylo včera. Světle žlutý dům s květinovými truhlíky pod okny a zelenou brankou vedoucí na zadní dvorek. Na zeď vedle dveří kdosi namaloval kříž obklopený čtyřmi písmeny ,C‘ psanými cyrilicí. Znamenalo to *Samo Sloga Srbina Spasava*, „pouze jednota Srby spasí“. Mantra, kterou bylo v zemi zničené válkou vidět všude.

Kraví muž byl synonymem etnické čistky. Čtyři ,C‘ byla jako beráncí krev na veřejích, díky níž anděl smrti při svém pátrání po prvorozených procházel kolem příbytků izraelitů bez povšimnutí.

V noci ho opět svíral známý scénář. Smrtné pustošení, devastace, prázdnota a ticho v mlze. Vždy se probouzel ve stejnou chvíli – když se starcova tvář měnila. Když k nim stařec po ulici téměř dorazil, jeho ústa se změnila ve vlčí úsměv se špičatými prohnílitými zuby. Oči se mu zúžily a zežloutly a obličej protáhl.

V ten okamžik se budil. Ve skutečnosti nikdy nezjistil, jestli se Kraví muž jen zákeřně usmíval, nebo jestli mu v následující vteřině vystartuje po hrdle.

Bylo to už potřetí za pouhý půldruhý týden. Svého času doufal, že všechno pomalu vyšumí. Doba mezi jeho nočními můrami se

prodlužovala. Teď to šlo opačným směrem. Kdy už konečně všechny zmizí? Opustí ho vůbec někdy?

Stačilo by porazit beránka, namazat krev na dveře a Sedm by jeho domek míjelo.

Lehl si a přetáhl si přes sebe deku. Neseděl tuhle na pařezu a nerozumoval sám pro sebe, že na čase nezáleží? V jeho na čase nezávislém životě bylo přece jen jedno důležité datum – osmnáctého každého měsíce.

Osmnáctého bylo datum, kdy byl v plné pohotovosti. Osmnáctého znamenalo rozdíl mezi životem a smrtí.

Právě osmnáctého každého měsíce se nalogoval na server, který, pokud si to pamatoval správně, se nacházel na tak exotickém místě jako Singapur. Postup byl jednoduchý: ve třech malých polích měl zakliknout křížek, odhlásit se a čekat na dalšího osmnáctého.

Kdyby zapomněl křížky zaškrtnout nebo mu v tom bylo zabráněno, rozpoutala by se lavina násilných událostí. Dánsko by během několika málo hodin získalo nového ministra spravedlnosti. A ve stejném okamžiku by ve velkém stylu začal hon i na něho. Hon, který by skončil až jeho smrtí.

Byl úplně probraný. Věděl, co se s blížícím osmnáctým stane. Poslední rok jeho života bude nevyhnutelně přetočen na začátek. Film se zase přehraje, ať proti tomu bojoval, jak chtěl.

Co mu posledních dvanáct měsíců dalo a vzalo, se nesnažil zoufale shrnout. Právě proto se rozhodl usadit u Johanne Ryby, aby si dal od všeho pauzu a prostě nechal čas plynout. A možná, aby čas mohl zahladit nějaké rány, pokud byla pravda, že dokáže konat podobné katolické zázraky.

Kdyby zůstal v tmavé, vlhké sklepní místnosti v ulici Rente-mestervej v Kodani, ve čtvrti Nordvest, kde si každodenní stravu hledal v odpadkových kontejnerech u supermarketu Fakta, jeho pes Mr. White by žil. Potom by do něj milovaný samojed možná právě teď šťouchal a strkal mu čenich do dlaně. Jeho prázdná ruka cítila ale jen fantomovou bolest.

Ten den, kdy ve Skørpingu vystoupili s Mr. Whitem z vlaku a vydali se strávit jaro a léto do rozlehlého severojutského Roldského lesa, toho dne zpečetil osud Mr. Whitea.

Tehdy přivedl sebe a svého parťáka ve špatnou chvíli na špatné místo. Jednání, které ho později přinutilo vstoupit do případu s oběšenými psy. Šlo o nesmírně složité vyšetřování řady vražd vlivných mužů a jejich psů.

Pořád měl jasně před očima, jak Mr. White dožil svůj pozemský život, i když on sám byl pouhý válečný veterán a ne mocný a vlivný člověk.

Když přeřízl provaz, zůstal sedět na zemi a svíral psa v náručí. Poté, co ho uložil k odpočinku v údolí říčky Linderborg Å, přestalo mu na všem záležet.

Od té chvíle si žádného psa ani nepohládl.

Z kuchyně se ozvalo šustění a škrábání. Vstal, přetáhl si přes hlavu triko, rozsvítil baterku a bosý sešel po úzkých dřevěných schodech.

Závěs v kuchyni nebyl zatažený. Pro každého, kdo by se případně nacházel kdesi ve tmě, by se po rozsvícení světla stal osvětleným terčem. Úplně mu stačila baterka a dokonce závěs ani nezatáhl, i když byl jednou z prvních věcí, které sám nainstaloval. Zvuky se pochopitelně ozývaly z papírové krabice postavené v jednom z rohů malé kuchyně. Posvítíl si do ní.

Malé, uhlově černé ptáče se před nenadálým světlem schovalo do slámy. Byla to vrána, černá vrána. Před několika dny ji našel v lese, musela vypadnout z hnízda. V lesním porostu by sotva přežila dvacet čtyři hodin, takže si ji odnesl domů. Jestli je bojovnice, přizpůsobí se, bude žrát, aby byla velká a silná, a potom by ji mohl pustit na svobodu. Alternativa byla jako vždy logická.

Vrány, havrani a vzácní krkavci nebyli tvorové, kteří by figurovali na nějakém seznamu přitažlivosti, ale velcí ptáci měli v přírodní hierarchii svoje poslání. Navíc byly vrány považovány za jedny z nejinteligentnějších ptáků, takže jestli je mládě v krabici dost chytré, přijme jeho pomocnou ruku.

Zhasl baterku a sedl si na vratkou kuchyňskou židli. Stiskl tlačítko na hodinkách. 02.11, moc brzy na vstávání. Příliš pozdě na změnu skutečnosti, že se cítí naprosto bdělý a vystresovaný.

Opětovné shledání s Kravím mužem v mlze ho vyděsilo. Srnec ho uvedl do stavu pohotovosti. Teď musel vypustit adrenalin.

Jednou z předností jeho pobytu u Johannese Ryby bylo, že v prvních měsících se Sedm objevovalo málokdy. Jeho vlastní teorie zněla, že velmi dlouhé dny naplněné tvrdou fyzickou prací mu dělají dobře, protože tělo i hlava jsou zcela zmožené a musí si odpočinout.

Ostré záběry minulosti, jež ho mohly zasáhnout kdykoli a kdekoli, když je něco vyvolalo, pořád přicházely, ale i u nich měl dojem, že registruje jejich úbytek. Možná to bylo tím, že život u Ryby byl tak jasně daný a jel ve vyjetých kolejkách.

Pohrával si se svaly na pravé paži. Mohl zatnout bicepsy, až byly velké a tvrdé. Ve sklepě v ulici Rentemestervej tomu tak nebývalo. Práce s duhovými pstruhy a kmeny ho přinejmenším dostala do dobré fyzické kondice.

Johannes Ryba se tvářil rozpačitě, když mu nabídl dvacet pět dánských korun za hodinu. S velkými obtížemi svému rumunskému zachránci anglicky vše vysvětloval a omlouval se, že rybí farma je stará a obchody jdou špatně, takže pomocníkovi víc dát nemůže.

Dvacet pět korun opravdu nebylo moc, ale na druhou stranu šly přímo do kapsy. Kolovala spousta historek o tom, jak východoevropští dělníci v Dánsku dřou u zaměstnavatelů, kteří se ani nezačervenali, když jim vypláceli ubohou mzdu. Co se jeho osobně týkalo, nezaváhal: Johannes Ryba mu těžko mohl platit víc, pokud měl sám přežít. A navíc to bylo jedno, peníze nepotřeboval.

Vrána přestala štrachat ve slámě. Možná vycítila, že tam sedí a dělá jí společnost?

Celý příběh s oběšenými psy mu zničil jeho prostý život, stejně jako když granát rozmetá své okolí. Teď byly jednotlivé dílky poskládané jinak než dřív.

Bude muset, až se na to jednou bude cítit připraven, posbírat ještě víc kousků. Skládat a sestavovat, dokud nebude mít základy, které ho unesou. Zatím přežíval u Ryby. Nikdo neví, na jak dlouho.

Margrethe Francková... Občas na ni myslel, na jednonohou členku Policejní zpravodajské služby, s níž byl přinucen

spolupracovat. Kdyby ho tak viděla teď... Ve spodkách a děravém triku, na vratké židli v ubohé kuchyni, kde krysy pravidelně hrabaly za panely pod dřezem, v polorozpadlém domku, ve společnosti vraniho ptáče. Co by asi Margrethe Francková řekla?

„Občas“ bylo slabé slovo. Byla jeho jedinou příjemnou vzpomínkou. Na poslední chvíli spálil všechny mosty k ní. Vzpomínal, jak se pokoušel napsat na papír ta správná slova. Třikrát se jí zoufale snažil vysvětlit proč, ale skončilo to zmačkáním papíru. Slova nechtěla plynout. A ta, která ho napadla, zněla divně. Nakonec se spokojil s: *„Drahá Margrethe, promiňte.“*

Vzkaz jí nechal v hotelovém pokoji a s batohem na zádech odešel po okresních silnicích.

Toho dne, kdy zmizel z hotelu Rold Storkro a utekl od Margrethe Franckové a všech ostatních, začala dlouhá bezcílná cesta, která o silvestrovské noci skončila ve slámě u Johannese Ryby.

Jeho největšími soupeři byly brutální noční můry, ale kdesi venku se skrývala další, mnohem konkrétnější hrozba. Stará rybí farma byla útočištěm, ale vzhledem k okolnostem se už nikdy nebude cítit v bezpečí.

Proto se musel brzy ráno nalogovat na server v Singapuru a třikrát kliknout myší. Bylo to jako znovuoobnovení životní pojistky každého osmnáctého v měsíci. Ty, kteří mu chtěli ublížit, mohl tímhle způsobem držet v kleštích.

Kdyby v počítači nezadal své příkazy, osmnáctého by se ani nestihlo převalit do devatenáctého a už by se rozpoutalo peklo.

Server v Singapuru by automaticky uvolnil e-mail, jenž by byl rozeslán do zpravodajských redakcí televizí DR a TV2 a redakcím pěti největších dánských deníků. K e-mailu by byla přiložena příloha, video trvající dvacet čtyři vteřin.

Na videozáznamu bylo vidět dánského ministra spravedlnosti, Ulrika Rosborga. Muže, jenž byl podle všech chytrých hlav nejžhavějším kandidátem na příštího premiéra. Muže, který téměř ikonickým způsobem dokázal spojit tři neslučitelné veličiny: zdraví, morálku a politiku.

Ulrik Rosborg byl ztělesněním rčení „v zdravém těle zdravý duch“. Sportoval a na Havaji absolvoval závod o železného muže,

Hawaii Ironman. Pozval národ k sobě domů na nízkotučnou snídani plnou vitamínů, když během rozhovoru čaroval v kuchyni před běžícími televizními kamerami a připravoval jídlo pro své dvě pohlednicově hezké děti a výborně udržovanou manželku, interiérovou architektku.

Snídaně vypadala tak chutně a zdravě, že z vlákninové nabídky z idylického domu v Nødebo vznikl celý seriál. Od té doby se Rosborg ochotně angažoval při každé příležitosti propagující zdravý životní styl.

Videonahrávka pocházela ze sledovacího zařízení ze zámku Nørlund v Roldském lese. Byl na ní ministr spravedlnosti, který to jako utržený ze řetězu dělal nějaké ženě zezadu a přitom utahoval obojek, který měla kolem krku. Nepřestal, dokud ji neuškrtil.

Nahrávka byla označena datem včetně roku. Byl u ní i krátký text: „Ministr spravedlnosti Ulrik Rosborg a Virginija Zakalskyte (Vilnius, Litva) na zámku Nørlund“.

Nahrávka by měla stačit na udržení impozantních sil, s nimiž se on a Margrethe Francková seznámili během případu, v naprostém klidu. Vlastně by pro ně bylo katastrofou, kdyby náhle zemřel a tím pádem se nemohl na server přihlásit.

Byl přesvědčený, že se během vyšetřování společně s Margrethe dostali až do samého nitra a dotkli se jádra mocné sféry nepředstavitelných rozměrů. Jednalo se o moc, jež vznikla ve středověkém parlamentu, Dánském dvoře, který se scházel na hradě Nyborg. Následně byl předáván z generace na generaci a dnes se částečně transformoval do vysoce uznávaného think tanku zvaného Consilium.

Dokumenty, které ukradl na zámku Nørlund, obsahovaly jmenné seznamy a deníky. Pečlivě vedené a nepříjemné chronologické shrnutí všech akcí, jež také odhalilo, že likvidace nebyla neznámým nástrojem, když se mocní temní muži museli bránit.

Některé z dokumentů, ty nejvíce kompromitující, si ponechal. Nejprve je poslal svému příteli L. T. Fritsenovi. Potom si je převzal zpět a mnohokrát je prostudoval. Teď byly důkladně

uklizeny z cesty. V plastové krabičce je zakopal u paty velkého modřínu.

Zbytek archiválií okopíroval a poslal poštou muzejnímu kurátorovi z hradu Nyborg, s nímž se s Margrethe seznámili. Mladý vědec byl odborníkem na Dánský dvůr a právě sepisoval jeho historii. Dokumenty mu poslal anonymně. Snad z nich nadšený muzejník dokáže pro svou práci něco vytěžit.

7. kapitola

Ledový pot mu stékal po zádech. Střídavě zvedal a svěšoval ramena, aby ze sebe setřásl chlad.

Bylo mu padesát čtyři let, byl zástupcem inspektora kriminální policie a šéfem oddělení závažné obecné kriminality. Za už poměrně dlouhou kariéru u policie na ostrově Fyn nebyla tahle vražda rozhodně jeho první. Že to jím i přesto otrásl, zapříčinily hlavně dvě okolnosti:

Scénář... Oběť ležela na podlaze v samotném sále Dánského dvora, odkud se kdysi vládlo Dánsku. Bylo to jako návrat do historie. Vstoupí za chvíli do sálu královna Markéta I. se svým doprovodem? A jestli ano, jak má současný zástupce policejního inspektora projevit vhodnou podřízenost?

Média... Tohle bylo něco přesně pro média. Záblesky fotoaparátu policejního technika byly ošklivou varovnou připomínkou toho, co je čeká. Stejně jako se on sám nechal pozpátku unášet časem, média drama vykreslí nesrovnatelně barvitěji. Tohle bylo něco velkolepého. Vrhnu se na to jako hladové hyeny. A jestli něco nenáviděl, pak to byla média, která vždy narušovala vyšetřování.

Jmenoval se Hans Peter Andersen, ale vždycky mu říkali H. P. Andersen. Tím pádem ho od jména nejslavnější osobnosti království, pohádkáře, dělila jen divergentní samohláska. Když se pominulo jméno a to, že oba vyrostli v Odense, nemohli být víc rozdílní.

Ve světě zločinu nebylo na policejní práci nic pohádkového. Zabýval se pouze fakty. Proto dobře věděl, že ani královna, ani panstvo nebo rytíři na scénu nevstoupí.

Ten druhý Andersen by naproti tomu možná dokázal z téhle šlamastyky vytvořit docela dobrý příběh. Přesně jako zpropadená média.

„Jsi si úplně jistý, Bromanne? Je to on?“

Ze svého místa v otevřených dveřích, kde stál s návleky na botách, žádal od muže v bílém ochranném obleku ještě jednou ujištění. A to byl navíc typ člověka, který zásadně nikdy nevydával ujištění na místě činu.

„Ano, ano, ano, chceš, abych ti to rovnou napsal, H. P.?“

„Znáš, jak to chodí, musím si být naprosto jistý. Je to slušný průšvih, tohle tady, vážně průšvih.“

Zástupce inspektora zvedl ruku na obranu a pokusil se usmát na zástupce soudního lékaře. Do znepokojené mysli si zapsal třetí bod scénáře:

Oběť ležící v tratolišti krve u sebe neměla žádný průkaz totožnosti, ale bez sebemenších pochyb šlo o samotného šefa hradu, kurátora Malteho Bulbjerga. Bromann to věděl lépe než ostatní, sám bydlel v Nyborgu.

Za chvíli, až bude tělo odesláno do ústavu soudního lékařství a technici se naplno pustí do práce, bude moci vyjít do noční tmy s jistotou, že tímhle to nekončí.

K nastalému zmatku dokázal totiž doplnit ještě jeden podstatný detail: Kurátor nebyl jen zavražděn. Zřejmě byl chladnokrevně zlikvidován. V čele měl smrtící ránu a další v levém oku. To druhé by mohl vysvětlit tak, že na muzejníkovi se kdosi svým způsobem podepsal. Proč jinak střílet do jednoho oka?

Zástupce soudního lékaře, nejzkušenější z nich všech a člověk, kterého si velmi vážil, si pochopitelně nechával zadní vrátka. Musel se vydat k ocelovému lůžku a důkladně se seznámit se všemi detaily, než o obou výstřelech bude moci začít teoretizovat. Ale v praxi... Muž zemřel po výstřelu do čela. Podrobné informace o střelách média nedostanou. O to už se postará.

„Vida...“

Bromann klečící vedle těla se naklonil dopředu.

„Co je?“

„Tady.“

Lékař držel mezi palcem a ukazovákem malý igelitový sáček.

„Málem jsem to přehlédl. Ležel mu pod nohou,“ pokračoval Bromann.

„Sklapni. Jako by to už takhle nebylo dost zlé.“

„Vážně si myslíš, že...“ Bromann větu nedokončil.

On sám mohl jen pokrčit rameny. A přidat nový nepříjemný bod do svého scénáře.

„Nevím, to ukážou až testy.“

Tím se role naprosto nezvykle vyměnily. Teď to byl, on, policista, kdo si nechával zadní vrátka. Ale v reálném světě s malými, průhlednými plastovými uzavíratelnými sáčky pobíhala pouze jediná klientela – ti, kteří měli co do činění s drogami. Ani takhle informace se do médií nedostane.

„Už tady bydlíš spoustu let, ne?“

Bromann přikývl.

„Jo, dvacet pět.“

„Co o něm můžeš říct?“

„Moment, už jsem skončil. Vezmeme to pěkně celé najednou,“ odpověděl Bromann a poté, co dlouho klečel, se s obtížemi zvedal.

Zašli do přílehlého sálu, kde technici čekali, až jim bude místo k dispozici.

„Několikrát jsem s ním mluvil. Svého času jsem byl ve výboru pro organizaci středověkého trhu a taky jsem míval dost společného s fotbalovým klubem. Nadšeně se angažoval na obou místech. Mám dojem, že ve městě byl hodně populární postavou. Ano, dokonce bych zašel tak daleko, že řeknu jedno. Jsem si jistý, že byl velmi oblíbený. Čistě po profesní stránce bylo pochopitelně součástí jeho práce milovat a propagovat Nyborg i hrad a dělal to fantasticky. Pokud vím, počty návštěvníků se ubíraly pouze jedním směrem: nahoru.

„Hm, manželka? Děti?“

„Jen manželka.“

„Takže zřejmě neměl žádné nepřátele?“ Tázavě povytáhl obočí.

„To by každopádně tvrdili místní z ulice. Ale já už jsem v branži dost dlouho na to, abych věděl, že mezi nebem a zemí může být víc, než člověk tuší. Nemám pravdu? Podobné záležitosti jsou spíše tvojí doménou, H. P. – ale ten igelitový sáček mě vážně hodně překvapil, jestli se ukáže, že takhle se věci mají.“

„Samozřejmě, jen jsem chtěl... A co jinak? Odhad doby?“

„Zatím ještě nezačal tuhnout. Posmrtné skvrny se také ještě plně neobjevily, což napovídá časovému rozmezí necelých dvou až maximálně tří hodin. Se všemi obvyklými výhradami.“

„Hlídač spustil poplach za deset minut půl druhé. To nejsou ještě ani dvě hodiny. Takže v principu mohl zemřít pár minut předtím, než přišel hlídač?“

„Zřejmě ano,“ přikýval Bromann. „Můžu se do něj pustit po obědě. Předpokládám, že to chceš mít hotové co nejdřív?“

„To by bylo fajn, moc děkuju.“

Neočekával, že pitva proběhne tak rychle, i když šlo o urgentní případ. Teď bylo důležité okamžitě zrychlit vyšetřování.

Stál u schodů, jež začínaly dole u stezky kolem hradního jezera a táhly se nahoru na nádvoří. Osamělý ve tmě vykouřil cigaretu, aby si vyčistil mozek a znovu mohl projít jednotlivé body.

Nahoře u vchodu scházel po schodech zástupce soudního lékaře. Mířil ke svému vozu. Bromannovi nezáviděl. Jedna věc je řezat do lidí, které člověk v životě neviděl, ale tohle...

Opět probíral přijatá opatření a rozkazy. Už cestou autem z domova v Kerteminde spustil to, co v dnešní moderní době bylo rutinou: sběr dat mobilní komunikace v centru Nyborgu. Igelitový sáček z místa činu byl expres poslán na analýzu do Fredericie, což platilo i pro mobilní telefon, který měl zesnulý kurátor u sebe.

Igelitový sáček měl nejvyšší prioritu. Jestli analýza dopadne pozitivně, potom bude všechno ještě složitější. Protože jestliže se mladý muzejník pohyboval mezi narkomany, nebo se s nimi jen nárazově stýkal, potom to bude komplikované. K narkomanům vyšetřovatelé velmi těžko získávali přístup.

Až se za pár hodin země probudí, rozběhne se obvyklé rozsáhlé pátrání: banka, veřejné instituce, zaměstnání, rodina a další blízké vztahy. Posun vpřed, o to teď šlo především. Když se člověk od začátku dokázal posunovat dál, měl v ruce nejlepší karty.

Vražda spáchaná osobou blízkou nebo někým cizím... To byla vždy dobrá otázka. Vraždy spáchané cizím člověkem, tedy případy, kdy mezi obětí a pachatelem neexistoval žádný vztah, byly velmi výjimečné a velmi těžko řešitelné.

Uhasil cigaretu o balvan a cvrnkl nedopalek do dále. Ani deset cigaret by nic nezměnilo. Teď přijde to nejhorší. Sám si vzal na bedra obtížný úkol – informovat příbuzné, v tomto případě manželku. Zatím se ještě neozvala, ale pro to mohlo existovat mnoho důvodů.

Už to v minulosti zažil několikrát. Všechno trochu záleželo na situaci a prostředí. Měl neodbytný pocit, že tentokrát to bude náročné. Ale kdyby se toho neujal zástupce inspektora, tak kdo jiný?

8. kapitola

Oranžová světla na střeše vyprošťovacího jeřábu znamenala, že člověk bude muset projevít trpělivost. Kolona aut už byla pěkně dlouhá. Místo, aby odbočila, v ranním zamyšlení vjela přímo do pasti na obchvatu Gladsaxe Ringvej, kde se srazily dva automobily a zablokovaly jeden jízdní pruh. Teď tady seděla ve svém Mini Cooperu jako šunka mezi dvěma chleby a nadávala.

Nestihne to. Mohlo uběhnout pět i deset minut, než budou automobily odklizeny a cesta se opět uvolní. Na mobilním telefonu vytočila číslo.

„Tady Margrethe Francková. Buďte tak hodná a vyřídíte Eriksonovi, že na poradu dorazím s mírným zpožděním. Uvízla jsem v zácpě.“

Stála vedle hřbitova. Na její pracoviště, hlavní centrálu Policejní zpravodajské služby v ulici Klausdalsbrovej to nebylo daleko. Jen dojet ke kruhovému objezdu, hodně zrychlit po silnici Buddingevej, doleva a na parkoviště. Ale ani Cooper neuměl létat a oranžová blikající světla se nehýbala.

Seděla a prsty bubnovala do volantu, jako by to dokázalo odstranit překážky vpředu. Nakonec to vzdala, pustila rádio a opřela se do opěradla. Běžely zprávy.

Pořád ještě probírali premiérčiny chybějící účtenky z řady zahraničních cest. Mluvilo se o tom už tak dlouho, že si ani nevzpomínala, jak to celé začalo. A neobjevilo se mezitím mnoho podobných případů? Neplatilo to pro všechny premiéry? Nepořádek v jednom, nebo druhém.

Minulý večer hřímalo Rusko proti USA a západní Evropě. Proto se asijské burzy trásly nervozitou.

U nějakých slavných inckých ruin v Peru se sesula půda. Bylo zabito několik západních turistů, mezi nimi i dva Švédi. Možná i několik místních? Existoval ovšem rozdíl v tom, kolik na misce vah váží tělo, takže informace o místních přeskočili.

„... a ještě zprávy z domova. V Nyborgu, na tamějším středověkém hradě byl v noci nalezen zavražděný mladší muž. Tělo našel hlídač po půlnoci v takzvaném sále Dánského dvora. Prozatím není o případu známo mnoho podrobností, ale vedoucí vyšetřování, zástupce inspektora kriminální policie H. P. Andersen z policie Fyn oznámil, že muž byl pravděpodobně zastřelen. K případu neměl žádné další komentáře.“

Hrad v Nyborgu a vražda? Zastřelený v sále Dánského dvora? Nešlo o největší, ale historicky o nejvýznamnější ze sálů. Znělo to bizarně. Existují místa, kam vražda prostě nepatří.

Před rokem hrad sama navštívila. Stála sama v sále. Společně s Nielsem Oxenem, vysoce vyznamenaným válečným veteránem, jenž byl najednou vhozen do vosího hnízda vyšetřování vraždy.

Během jejich nucené spolupráce na případu oběšených psů se setkali s kurátorem, na jehož jméno si teď nedokázala vzpomenout. Byl to relativně mladý a velmi vstřícný muž, který na ně svým nakažlivým zápallem pro minulost udělal dojem.

Mírně zavrtěla hlavou. Vražda uvnitř hradu? Tomuhle případu bude věnována hodně velká pozornost. Vedoucímu vyšetřování se nepodaří moc dlouho držet novináře opodál s jeho „žádnými dalšími komentáři“. Hned, jak média vylezou z postelí, zahájí moderní obléhání Nyborgu, aby zjistila novinky. Vždy se našly nějaké trhliny.

Teď se zdálo, jako by se dvě oranžová světla vpředu pohybovala. Už bylo také načase, ale porada stejně dávno začala.

Zvláštní, že se takhle brzy ráno najednou vynořil Nyborg. Naposledy na Nielse Oxena myslela včera večer. Od chvíle, kdy byl případ uzavřen, na něho myslela mnohokrát – z různých důvodů a v různých souvislostech. Ve skutečnosti se jím od té doby zabývala mnoho hodin.

Na rozkaz svého šéfa ho hledala. A i kdyby ten rozkaz nedostala, stejně by ho hledala. V rámci pátrání prohrabala celou zemi, aniž by po něm našla sebemenší stopu.

N. O. se ke společnosti opět obrátil zády.

N. O. prostě neexistoval.

Ve slabé chvílce mohla pochybovat: Je mrtvý? Mohla ho jeho nemoc dohnat tak daleko?

Mohl to být i naprosto banální důvod, proč nedokázala vysledovat jeho pohyb. Možná prostě odjel z Dánska.

Konečně... Vpředu vznikla díra a automobily se hlemýždím tempem rozjely. S trochou štěstí stihne většinu porady.

Šlo o implementaci nové strategie PET zvanou HUMINT, *human intelligence*, pro monitorování a sběr dat o dánském extremistickém pravém křídle. Rozhodně existovalo, i když jeho tvrdé jádro nemělo významnou velikost.

Stihla přijít ve chvíli, kdy porada začínala být opravdu zajímavá. Teď se vrátila z oběda. Zbytek dne stráví hromadami papírování.

„Margrethe?“

O majiteli hlubokého hlasu nebylo pochyb, ale velmi zřídka se stávalo, že ho potkávala na chodbách. Otočila se. Její nadřízený, nejvyšší šéf PET Axel Mossman se blížil a pod paží nesl tři pořadače. Měl zvláštní houpavou chůzi, protože byl tak obrovský, že každý pohyb zřejmě vyžadoval nasazení. Taková velká postava neměla žádné vlastnosti sprintera.

Tázavě na něho pohlédla.

„Už je to nějakou dobu, co jsem se na to ptal, ale Niels Oxen... Něco nového?“

Musela vypadat překvapeně, protože Mossman pokračoval.

„Požádal jsem tě, abys ho našla. Nepředpokládám, že bys na to zapomněla. Pořád si s ním chci promluvit.“

Zarazilo ji načasování. Její vlastní spekulace a pak navíc Nyborg a hrad. A teď ještě přispěchal Mossman.

„Ne, nezapomněla. Vždyť jsem vám několikrát podávala hlášení, ne? Má to něco společného s Nyborgem?“

Bylo to hloupá otázka. Proč by měly mít tyhle dvě věci něco společného? To, čeho měla plnou hlavu, prozradila její ústa. Axel Mossman udiveně povytáhl obočí.

„Nyborg? Ptám se na Oxena, protože jsem si vzpomněl, že se na něj mám zeptat.“

„V pořádku. Ale není nic nového. Ten chlap jako by se propadl do země.“

„Ani nejmenší náznak, že...“

Odmítavě zavrtěla hlavou.

„Ani náhodou, ani nejmenší. Prošla jsem všechno. Různé úřady, ministerstvo obrany, veterány, centra pro veterány, přátele, rodinu, bývalou manželku... Na všech místech jsem nechala vzkaz, aby mě kontaktovali, když něco zaslechnou nebo uvidí. Nejsou o něm žádná elektronická data. Sám jste mu dal tolik hotovosti, že v nejbližší době nepotřebuje používat svoji platební kartu. Jestli tedy vůbec nějakou má. Myslím, že Niels Oxen už ani kartu nepoužívá.“

„Well, dál budeš cíleně pokračovat, Margrethe. Uvidíme, jestli se někde neobjeví. Co to bylo s Nyborgem?“

„Nic, vůbec nic, jen jsem myslela na něco úplně jiného.“

Axel Mossman přikývl, otočil se a kráčel dál i se svými poraďci. Pokračovala do své kanceláře, otrávená z papírování a vyrušená šéfovým náhlým vyptáváním na Oxena.

Byla našťvaná. Takhle se v uplynulém roce cítila často. Jejím dobrému vztahu s Axelem Mossmanem hodně ublížil případ s oběšenými psy. Svého času si ji Mossman vzal k sobě, aby se stala jeho pravou rukou. Teď ji odsunul na délku paže nebo ještě dál. Čím dál tím víc pracovala jako asistentka šéfa operativy Ryttera.

Možná se s Mossmanem sobě vzdálili navzájem. Musela přiznat, že od toho případu s ním má problém. Šéf, samotný šéf PET, jenž možná hrál aktivní roli v obstrukcích při vyšetřování. Možná mlčky sklopil uši a bez výhrad připustil, aby byl případ uzavřen. Možná, a to nikdy nebude možné dokázat, byl on sám osobně součástí případu.

Kromě mnoha jiných dobrých vlastností ho vždy obdivovala pro jeho spolehlivost. Jak mohla teď, se všemi podezřeními?

Mossman ji pozval na schůzku mezi čtyřma očima, aby jí vysvětlil spoustu vnějších okolností, díky nimž byl případ složitý, ale i pro to, aby objasnil vlastní situaci. I když šéf nemusel podávat žádná vysvětlení, a šéf národní zpravodajské služby už

vůbec ne, bylo pozitivní, že k tomuto kroku přistoupil. Nebo se jednalo o chytrý tah?

Ať se na případ dívala z jakéhokoli úhlu a bez ohledu na jeho ukončení a to, kolikrát hrála d'áblova advokáta v Mossmanův prospěch, jistě podezření pořád zůstávalo.

Chránil svého ministra spravedlnosti? Chránil sám sebe? Nebo prostě hrál hru, aby mohl udeřit později, ve vhodnější chvíli?

Ze všech spekulací začínala šílet. Až teď, dlouho po uzavření případu, to začínala pouštět z hlavy. Jak případ, tak Oxena a jeho podivný příběh.

A pak se v rozhlasových zprávách objevil hrad Nyborg a krátce poté se Mossman uštěpačně vyptával, jestli úplně zapoměla, že má pátrat po Nielsi Oxenovi.

Dnešek nestál za nic. Od okamžiku, kdy na obchvatu zahlédla dvě oranžová výstražná světla až doted'.

Její pohled přešel od okna bez výhledu na strop a zpět na obrazovku počítače. Nyborg... Bude se muset na ten případ podívat. Z čisté zvědavosti.

Několik kliknutí myši a před očima se jí objevily největší dopolední noviny:

„Kurátor popraven v rytířském sále“. Titulek na webové stránce byl opatřen žlutým pruhem s černými písmeny *Breaking news*.

Z důvěryhodného zdroje noviny zjistily, že zavražděným byl kurátor z hradu Nyborg, Malte Bulbjerg, třicet osm let. Kolem půl druhé v noci ho našel místní hlídač. Kurátor, jenž byl předním dánským odborníkem na starý středověký parlament, Dánský dvůr, ležel v kaluži krve na podlaze v sále Dánského dvora. Údajně byl zabit střelou do čela, další ho zasáhla do oka.

„Bez komentáře,“ opakoval stále vedoucí vyšetřování H. P. Andersen.

Policie Fyn oznámila, že odpoledne na policejním ředitelství v Odense uspořádá tiskovou konferenci.

Už skutečnost, že policie zve novináře, jí napověděla, že případ vyvolává obrovský zájem.

I když by ji po mnoha letech ve službě, osm z toho u Policejní

zpravodajské služby, nemělo už nic překvapit, přece se tak stalo. Kurátorova otevřenost, vstřícnost a velké nadšení neodpovídaly člověku, jenž později za tmavé noci potká svůj osud a stane se obětí trestného činu. A navíc takového, který připomínal jasnou likvidaci, pokud tedy byly informace správné.

V průběhu dne chtěla sledovat vývoj případu.

Čekaly na ni stohy papírů. S hlubokým povzdechnutím se pustila do třídění a zapisování výsledků sledování v případě, ve kterém asistovala šefovi operativy.

Jednalo se o zdánlivě malé jádro mladých muslimů napojených na mešitu v centru Kodaně. Dva z mužů určitě bojovali v Sýrii. Skupina byla pod neustálým dohledem. PET vycházela z toho, že rekrutování nových bojovníků probíhá právě v tomto úzkém kruhu.

Měla problémy se soustředit. Její myšlenky se točily kolem úplně jiného válečníka: muže, jenž zahájil kariéru vojáka v devadesátých letech účastí v dánských misích během občanské války na Balkáně a který se později stal elitním vojákem a členem elitní jednotky. Niels Oxen absolvoval celkem osm misí. Jako první a jediný byl vyznamenán Křížem za statečnost. Kde se ale tento velmi zvláštní člověk nacházel, bylo záhadou. S ohledem na jeho minulost a to, že Oxen trpí posttraumatickou stresovou poruchou, PTSD, byla přesvědčená, že se nezapojil do toho, co lidé označovali za ‚obvyklé sociální vztahy‘.

Jednou důkladně prověřila jeho osobní vztahy a následně Mossmanovi písemně oznámila nulový výsledek. Její závěr zněl, že Oxenovy vztahy se nedaly považovat za standardní, příliš dlouho žil izolovaně ve sklepní místnosti v Kodani, čtvrti Nordvest. Proto nebylo pravděpodobné, že by další pátrání přineslo ovoce.

Možná oko šefa PET přelétlo zprávu v uspěchané vteřině a on ji nepochopil. Možná jen nechtěl uznat její závěr. Soukromé vyšetřování celého života Nielse Oxena zahájila během případu s oběšenými psy a pokračovala v něm ještě nějakou dobu po jeho zmizení. Potom ho dala k ledu. Bylo příliš rozsáhlé a vyžadovalo až moc prostředků.

Všechno, celý život Nielse Oxena ležel u ní doma, v bytě ve čtvrti Østerbro. Byly tam všechny poznatky, jež dokázala nasbírat. Pečlivě roztríděné a srovnané ve dvou průhledných plastových bednách s kolečky, kterými se dalo zajet na jakékoli místo v životě.

Nechala Nielse Oxena zajet pod svou postel. Něco jí říkalo, že s ním bude muset zase vyjet a po už bůhví kolikáté prověřit každou informaci. Jinak nebude mít klid.